

Mừng Chúa Giáng Sinh

Tác Giả: Ngô Nhân Dụng

Thứ Bảy, 24 Tháng 12 Năm 2011 22:29

Tôi là một Phật tử, nhưng tôi không ngần ngại gì khi viết: “Mừng Chúa Giáng Sinh.”

Cũng như bạn bè khi tôi gặp một vị linh mục phi truyền, trước khi chia tay tôi thay lời chào bằng câu chúc: “Merry Christmas, Cha!”

Tôi không nói câu đó theo thói quen. Tôi có suy nghĩ trước khi nói. Có thể nói, lời chúc tôi ngất phát xuất từ trong lòng: Mừng Chúa Giáng Sinh. Vì trong lòng tôi thật sự đang muốn chia sẻ niềm vui với vị linh mục đồng hương, vui với này. Ông sắp mừng ngày Chúa Giáng Sinh, tôi biết, đó sẽ là một ngày rất vui đối với ông.

Hôm nay tôi mới nhận được một “thiệp mừng” trong email của một người bạn. Ông bạn tôi theo Thiên Chúa Giáo, ông viết: “Chúc Mừng Lễ Hội Cuối Năm!” Cảm ơn ông đưa tiên khi được nhận thiệp này là: “Ông này Mồ quá!”

2 / 5

gian kẻ thù chung tộc (người Mỹ da trắng kinh rợ người da đen gốc Phi Châu) hoặc kẻ thù tôn giáo (nhieuu giáo phái Tin Lành đã từng kẻ thù người theo đạo Công Giáo La Mã, còn người Do Thái Giáo thì bỏ đa số kẻ thù). Từ thế kỷ 16 đến thế kỷ 20 nhiều người di dân đã tìm kiếm Mỹ sống chết vì họ đã bỏ kẻ thù chung tộc và tôn giáo để tìm kiếm cuộc sống mới. Dân Mỹ đã phải tranh đấu rất nhiều để xóa bỏ những tập quán và luật lệ phân biệt chủng tộc hay tôn giáo; bây giờ không muốn nhắc lại cái quá khứ đáng xấu hổ đó nữa. Người Mỹ, nhiều nhóm người trẻ tuổi đây đã bỏ kẻ thù, nay cũng muốn xác định quy định bình đẳng của họ. Vì những lý do đó nên có phong trào bỏ không chúc nhau “Merry Christmas” nữa.

Chúng tôi không phê phán cách nói năng, cách của người Mỹ. Họ có lý sống của họ. Nhưng đối với người Việt Nam riêng với nhau, chúng ta không cần dè dặt, kẻ thù không đến như vậy. Người Việt Nam không có tập tục thù tôn giáo như nhiều người dân khác. Linh Mục Alexandre de Rhodes đến Việt Nam vào đầu thế kỷ 17 đã đến vào giảng đạo trong cung Vua Lê và phò Chúa Trịnh. Trong hai năm đã có gần bảy ngàn người theo đạo, trong đó có hàng trăm người trong cung, phò. Vào thế kỷ 17, hàng trăm giáo dân và giáo sĩ người Nhật Bản đã sang tìm kiếm Hi An nên cả khi Nhật bỏ cấm đạo. Chính họ cùng với người Bồ Đào Nha là những nhà truyền đạo Công Giáo đầu tiên ở Đàng Trong. Những hành động cấm đạo sau này phần lớn vì lý do chính trị khi thực dân tôn giáo mới có nhiều đối thủ trái ngược với phong tục tập quán cũ truyền; có thể khi người dân coi lòng trung thành với vua chúa là trọng yếu, không quan trọng; và mới nghi ngờ các giáo sĩ làm gián điệp cho ngoại bang. Nếu gặp bất cứ một nghi ngờ trên thì người Việt Nam không ai kẻ thù tôn giáo nào nữa. Người Việt Nam có nhiều người theo Hồi Giáo, cả bao giờ thực hành chính quy định hay người dân đối xử phân biệt vì tín ngưỡng của họ. Có những tôn giáo mới đến thành lập trong thế kỷ trước và phát triển rất nhanh, không bị chèn ép hay nghi ngờ. Ngay cả những Ông Đạo, một mình đi xuống những cách tu hành mới, những lễ nghi thực hành mới, thu hút rất nhiều tín đồ, họ cũng không bị ai cấm đoán hay đả kích, bài bác. Người Việt rất khoan nhượng, bao dung với tín ngưỡng.

Bởi vậy, chúng tôi ngạc nhiên khi nhận được thiệp chúc mừng của người bạn với hàng chữ “Chúc Mừng Lễ Hội Cuối Năm!” Chắc vì ông lo mình sẽ xúc phạm tới những người bạn không theo đạo Chúa. Tính thiện trọng đó rất đáng quý. Nhưng ông đã đi xa với bạn bè người Việt theo lối người Mỹ đối xử với người Mỹ. Các bạn người Mỹ không phải là đối xử xấu. Người Mỹ có tính cẩn thận, họ cố ý tránh không để bất cứ ai nghi ngờ mình áp đặt tôn giáo của mình trên người ta. Đó là cẩn thận đó đáng quý. Tốt là đáng quý giữa người Mỹ với nhau.

Nhưng giữa người Việt với nhau thì khác, dù đang sống trong nước Mỹ. Người Việt Nam không duy lý như người Mỹ. Không thích kiên cố, bắt buộc nhau với những quy định riêng theo lối người Mỹ. Giữa người Việt với nhau, chúng ta không cần phải kiên cố như vậy! Người Mỹ hay tranh cãi, bắt buộc nhau với thái độ đối với tôn giáo hơn người Việt, vì họ quá khăm khăm. Nếu trong lịch sử các nước ở Âu Châu không có những cuộc chiến tranh tôn giáo, không có những vụ đàn áp, hành hình người Do Thái vì tôn giáo để cướp đoạt tài sản, thì chắc người Mỹ cũng giống

đi giêng như người mình mà thôi. Có thể trong một vài thế kỷ nữa thì người Mỹ cũng sẽ bắt đầu cảm thấy quá khó, họ cũng sẽ cần xem người Việt. Cho nên, ngay bây giờ người mình không nên bắt đầu của người Mỹ mà quá cần thận, e dè, nghi ngờ khi chúc mừng nhau ngày lễ Giáng Sinh. Đừng vì người Việt, chính lòng nghi ngờ, e dè đó mới có vẻ xúc phạm. Người khác, bày tỏ lòng tin tưởng vào đức khoan dung của ai đó là đang kính trọng họ.

Tình thân hòa thuận, bao dung và tôn giáo vẫn được thể hiện trong cộng đồng người Việt. Tôi biết hôn lễ của cháu gái tôi, và linh mục biết cô dâu đã đi theo Phật, ông đã lên tiếng cảm ơn gia đình cô dâu vì dù họ thuộc tôn giáo khác nhưng vẫn tôn trọng đức thánh. Ông nhắc lại là cộng đồng này hai lần, lúc đầu và cuối buổi lễ. Trước khi chấm dứt ông còn chúc “Trời Phật phù hộ” cho đôi trẻ. Đã mấy lần, trong mấy nhà thờ khác nhau, tôi đã nghe thấy những linh mục trên bục giảng nói hai tiếng Phật và Phật như thế.

Chúng ta cần nuôi dưỡng truyền thống bao dung của dân tộc. Cần tin tưởng vào đức bao dung đó. Bao dung và tín ngưỡng là một đức tính mà chúng ta nên thể hiện trong đời, để đóng góp cho xã hội chung quanh nơi mình đang sống, như là một đức Mẹ đây.

Nói như vậy, xin nhắc lại, không phải vì mình nghĩ người Mỹ nói chung thua kém người mình trong đức bao dung. Phải công nhận rằng từ trước khi lập quốc họ đã phải vượt qua nhiều biến cố và được chính sách bao dung và tín ngưỡng. Khi những nhóm di dân đầu tiên đến đất Mỹ, có những người đã bỏ bỏ các tôn giáo bên Anh nên phải trốn đi. Trong số đó có những người theo Thành Giáo (dịch từ Puritan). Khi tôi miến đất mới, họ được tự do hành đạo nhưng có lúc họ muốn bắt mọi người chung quanh phải tôn trọng các tín đồ và nghi lễ của họ. Vào thế kỷ 17, có một thời kỳ chính quyền ở Boston, tiểu bang Massachusetts bây giờ đã ra lệnh cấm không ai được mừng lễ Giáng Sinh dưới mọi hình thức. Vì tín đồ của họ như vậy. Nhưng may mắn cho một đức Mẹ là có rất nhiều nhóm theo giáo phái khác không đồng ý, và có những người cộng đồng quy tập bỏ và quy nạp từ do tín ngưỡng, quy nạp từ do hành đạo. Ông Roger Williams, đã trốn khỏi Anh Quốc để tìm tự do, tại Massachusetts năm 1631. Ở đây ông cũng tuyên bố nguyên tắc “Nhà nước không được xâm phạm vào đời sống tín ngưỡng của người dân!” Ông bỏ trốn xuống, phải chuyển sang sống ở phần đất bây giờ là tiểu bang Rhode Island. Ở đó, ông tiếp tục tuyên bố nguyên quy tắc tự do tín ngưỡng. Cuối cùng thì họ phải đã thắng. Là phải, đây là quy nạp từ do tín ngưỡng.

Những di dân đến sau đến một đức Mẹ, có người theo đạo Do Thái, đạo Hồi, người theo đạo Phật, đạo Hindu, vân vân, được đối xử bình đẳng thì phải biết rằng các thế hệ đi trước đã đấu tranh và bỏ qua tự do tôn giáo. Cũng vì tầm nhìn những người đã phải tranh đấu cam go như thế mà ngày nay người Mỹ trở nên rất nhậy cảm và vì thế này. Những người Việt Nam không cần cần xem xét như họ. Vì chúng ta có một di sản lịch sử và văn hóa khác.

Cho nên chúng ta có thể tiếp tục chúc mừng nhau trong những ngày này, “Mừng Chúa Giáng Sinh!” Mà không ai cảm thấy bối xúc phạm cả. Những người Việt với nhau, làm gì để nên phải nghĩ là khi ai chúc mình câu “Merry Christmas” tức là người đó muốn mình phải theo tôn giáo của họ? Những người Việt mình đâu có nhún nhen, nghi kỵ, ngại với nhau một cách tầm thường như thế?

Cho nên, các bạn theo đạo Chúa xin cứ nói tự nhiên: “Mừng Chúa Giáng Sinh!” Những người không tin đạo Chúa vẫn có thể nghe lời chúc mừng đó mà trong lòng thật sự thấy vui mừng. Tại sao không? Loài người dĩ nhiên coi là biết sống tốt với nhau vì biết cùng nhau chia sẻ niềm vui hay nỗi buồn một cách chân thật. Khi chúng ta ở trong tiệm ăn, thấy bàn bên cạnh người ta thoải mái và hát một bài mừng sinh nhật, chúng ta cũng sẵn sàng hát theo và đừng dè dặt nói những lời chúc mừng. Chúc mừng một người không quen biết, không hề nghĩ sẽ có ngày dĩ nhiên người đó chúc lại, bởi vì chúng ta tốt với nhau. Sống tốt với gia đình người với con người. Gặp bất cứ ai, thấy người ta có điều vui mừng, mình đừng sẵn sàng chia sẻ niềm vui. Hôm nay, hàng triệu người trên thế giới đang mừng ngày Chúa Giê Su ra đời. Bao nhiêu ngàn triệu con người, suốt hai ngàn năm qua, đã dĩ nhiên sống hạnh phúc, đã dĩ nhiên sống bình an như ngày lễ Giáng Sinh này. Có lẽ nào chúng ta không chia sẻ với nhau một niềm vui chung cả nhân loại?